

dette pointeres paa ny — uagtet vi troede, at det var skarpt nok fremsat i Udvalgets Betænkning — vil komme til at se noget mildere paa et Forslag, der kun har denne indskrænkede Hensigt, saa meget mere, som det synes, at man dog delvis har givet Folkethingets Opfattelse af Ministerens Handlemaade Ret. Med Hensyn til Sagen selv mener den ærede Minister efter sin Udtalelse i Landstinget, at Flertallet, og altsaa Thinget, i en mærkelig Grad har skiftet Standpunkt fra ifjor til i Aar med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg tror, at den ærede Minister bliver ene om denne Mening, naar man vil læse Udvalgets Betænkning igennem, hvor der findes, baade hvad man har sagt ifjor og i Aar om dette Spørgsmaal. At der i Stedet for „Stiftsmidler“ er nævnet „Fonds“ er kun en rent formel Feil, som Intet har at sige med Hensyn til selve Meningen af Foranstaltningen, og hvad man agter at gjøre. Naar den ærede Minister i Landstinget har ment at kunne oplyse, at 50,000 Kr. er et flere Gange for stort Belsøb, forekommer det Flertallet mærkeligt, at den ærede Minister ikke har uleiligt sig med eller viist den Opmærksomhed imod Flertallet at besvare en Skrivelse, som vil findes opført i Betænkningen, og som man har rettet til ham angaaende dette Spørgsmaal. At gjøre nogen Forandring i Belsøbet, selv om det er noget for stort, vil imidlertid aldeles ingen Betydning have, da det er opført kalkulatorisk. I Anledning af den Tendens, der synes at kunne ligge i den Fremgangsmaade, Ministeren har brugt, skal jeg gjøre opmærksom paa, hvad der findes fremsat af den meget ærede Ordfører i Landstingets Tidende, Spalte 950, at han haaber, at det ikke vil vare længe, inden det vil lykkes den høitæredede Minister — og i den Henseende kan maaske denne Inddragning af en Del Præstetalde under Navn af Stiftsmidler hjælpe noget til at stemme Gemytterne spieligere — at naae en Overenskomst om en endelig Lønningslov.“ Det synes altsaa, at man fra Landstingets og Ministerens Side — Ministeren har jo ved sin Taushed sandsynligvis tiltraadt dette, og i alt Fald er det en aaben og loyal Forklaring; der synes ikke vel at kunne være nogen anden — mener, at den ærede Minister ved denne efter vor Opfattelse ulovmæssige Fremgangsmaade vil paavirke Folkethingsgemyttet saaledes, at det skulde blive spieligere til at gaa ind paa en Ordning af Præstelønningsloven sammen med de andre Faktorer af Lovgivningsmagten, end det hidtil har været. Det er denne Tendens, som Udvalgets Flertal mener, at Forslaget kan være et passende Plaster paa. — Under § 18, Udenrigsministeriet, er der de bekjendte 4 Forslag, af hvilke tvende ere fremdragne af det høie Landsting, de tvende andre af Regjeringen. Om det første, det midlertidige Tillæg til Gesandtskabsposten i Rom, skal jeg sige, at det ikke er rigtigt, naar man udtrykker sig saaledes om dette Forslag,

at Folkethinget vil fratage den paagjældende Gesandt, hvad han berettiget har. Man bevilgede herfra udtrykkeligt ifjor de 4,000 Kr. for et Aar, saaledes, at Bevillingen altsaa var bestemt til at frafaldes den 1ste April 1877, og den ærede Udenrigsminister kan ikke have tilbøjet den vedkommende Gesandt dette Tillæg paa anden Maade, end med en udtrykkelig Tilfjendegivelse af, i hvilken Hensigt og paa hvilken Maade det var bevilget. Dette stemmer med dets Opførelse paa Finantsloven og med den Motivering, der herfra er givet. Jeg turde dog spørge, om det ogsaa skulde være Regel, at man, naar man har rakt en lille Finger ud til noget Midlertidigt, det næste Aar skal give hele Haanden? Skal det ogsaa være utilstedeligt, at Folkethinget fastholder sin Beslutning om et saadant Punkt fra det ene Aar til det andet? Den Stilling, Folkethinget indtager til dette Spørgsmaal, er fuldstændig korrekt den samme som ifjor, og jeg vil sige, at enhver Regjering staar sig ilde ved stærkt at ville pointere det moralsk Bindende i en saadan Overenskomst, naar Midlertidigheden er klart og bestemt betegnet. Det vil efter min Opfattelse føre til, at Folkethinget end ikke bliver tilbøieligt til midlertidigt at hjælpe paa forskjellige Ulemper af denne Natur, naar det søger gjort gjældende imod det, at det, naar det senere hævder dets Midlertidighed, er en Utilstedelighed, eller, om dette Ord nu ikke er brugt, at det ikke er ganske „fair“. — Jeg har en anden Bemærkning at gjøre, der vedkommer det Spørgsmaal under § 18, angaaende Bevillingen til at paavirke Pressen. Det er yttret, at det antages, at kun en ringe Del af de 10,000 Kr. benyttes til journalistisk Virksomhed. Jeg skal bemærke, at efter de Oplysninger, man har modtaget, salde de 5,000 Kr., man vil afsorte, indføres det Belsøb, der hidtil har været anvendt i denne Retning; der har altsaa været anvendt mer end 5 000 Kr. Det er et af de Spørgsmaal, om hvilke man har sagt, at det er af en noget drillende Bestaffenhed, og det skal jeg ikke fragaa (Wille: Hør!). Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Wille) interesserer sig for dette (Wille: Ja!). Jeg skal i den Henseende blot henvise til den Forhandling, der er ført angaaende dette Spørgsmaal, og til den Overbevisning, vi af denne Forhandling have faaet. Det er ikke lykkes Regjeringen at benytte denne Bevilling paa anden Maade end til at faae — jeg siger ikke bevidst fra Regjeringens Side — det danske Folk nedfat i Udlandets Omdømme i Stedet for, at Hensigten jo skulde være at hævde Landets og Folkets Værd i Udlandet. Forslagene til § 19 fra Nr. 20 til Nr. 23 tror jeg væsentlig at kunne forbigaa. Med Hensyn til det første af dem vil jeg kun sige, at i Stedet for at omdanne Spørgsmaal vedrørende den tidligere Patentlov paa Finantsloven, tror jeg, man hellere forelsbig maatte lade Forholdet